

תת"ע 8437/05/12 - מדינת ישראל נגד נביל עבד אלחמיד

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 8437-05-12 מדינת ישראל נ' עבד אלחמיד

בפני השופט אבישי קאופמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נביל עבד אלחמיד

הנאשמים

גזר דין

בתיק זה הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה ברכב למרות שרשיונו אינו תקף מזה כשש שנים (במועד העבירה).

במסגרת הטיעון לעונש התברר כי בגין עבירה דומה קודמת נגזר על הנאשם עונש מאסר מותנה לתקופה של שלושה חודשים, שהינו בר הפעלה בגין העבירה דנן. לאור עובדה זו הפניתי את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן.

מהתסקיר עולה כי בשנת 2012 אובחן הנאשם כסובל מגידול סרטני, בעקבותיו עבר ניתוח וקיבל טיפול והוא נמצא כיום במעקב רפואי. הנאשם הצהיר בפני קצינת המבחן כי ביצע את העבירה בעת שהתלווה לקרוב משפחה בנסיעה לבית חולים, כאשר אותו קרוב נוהג ברכבו, אך לאחר שאושפז החזיר את הרכב הבייתה.

שירות המבחן התרשם כי הסיכון לחזרה על העבירה הינו נמוך, לפיכך המליץ להאריך את עונש המאסר המותנה ולהטיל על הנאשם של"צ.

לאחר ששקלתי את הדברים, לא מצאתי מקום לקבל את המלצת שירות המבחן. עיון בגליון ההרשעות של הנאשם מגלה כי לחובתו שלוש הרשעות קודמות של נהיגה בלא רשיון תקף, ושש עבירות דומות של נהיגה בלא ביטוח ונהיגה ברכב שרשיונו אינו תקף. לפיכך, לא ניתן לומר כי מדובר בעבירה חד פעמית.

מעבר לכך, טענת הנאשם בדבר נסיבות העבירה לא נתמכה במסמך כלשהו, ולא נזכרה אף בתגובתו הראשונית לשוטר שערך את הדוח בפניו טען כי הוא "מחזיק ברשיון זמני שנמצא בבית". עיון באישור משרד הרישוי מגלה כי הפעם האחרונה שהחזיק הנאשם ברשיון זמני הייתה בשנת 2008, כך שאף לא ניתן לומר כי מדובר בטענה שנטענה בטעות.

כאמור לעיל, כנגד הנאשם קיים עונש מאסר מותנה, **הכלל הוא כי עונש מאסר מותנה יש להפעיל**, ובדרך כלל אף במצטבר לכל עונש בשל העבירה הנוספת. מדובר למעשה בענישה בשל העבירה הקודמת שלא הושתה על הנאשם לאור מעין התחייבות מצדו שלא לשוב ולבצע עבירות. משהפר הנאשם אותה התחייבות, יש להפעיל את הסנקציה שבצידה, וזאת עוד בטרם גזירת העונש על העבירה הנוספת. כפי שפסק בית המשפט העליון:

"כללה הוא כי מאסר מותנה שנגזר על נאשם בגין עבירה קודמת יופעל במצטבר לעונש שנגזר בגין עבירתו הנוכחית
ת "זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל עבירה הנוספת ציווה, מטעמים שירשמו, ששתיהן תקופות כולן או מקצתן היו חופפות", כאמור בהוראות סעיף 58 לחוק העונשין. לפיכך, הכללה הוא כי מאסר מותנה הירוצה באופן מצטבר לעונש החדש, למעט במקרים חריגים המצדיקים זאת, כאשר על בית המשפט לנמק את הטעם לחריגה מכלל זה."

ע"פ 1323/08 **מדינת ישראל נ' פלוני**.

ביום 28.12.09 שב בית המשפט העליון וקבע כי:

"רקבנסיות מיוחדת רשאית המשפט לקבוע כיה מאסר מותנה שהופעל לירוצה בחופף לעונש המאסר שנגזר בגין העבירה הנוספת. החוק דורש כיתקופות המאסר חפופות קיימים "טעמים שירשמו". 'דרישת' טעמים שירשמו' מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לאלץ לפגוע בכוחו של עונש המאסר כעונש משמשי מוחשי".
בית המשפט לאיטה להקלעם הנידון לחפוף את עונש המאסר, ככלשה עבירות בהן הורשה הניחן מורות יותר, ככל שקשות נסיבות ביצוען וככל שביצוען משום פגיעה קשה בערכי היסוד החברה האנושית.

ע"פ 3869/09 **יצחק סלימן נ' מדינת ישראל**.

סבורני כי במיוחד נכונים הדברים כאשר מדובר בעבירה המתבצעת מתוך מודעות וכוונה מלאים, כמו במקרה דנן. על הנאשם הוטל עונש מאסר מותנה בגין עבירה קודמת, וזמן לא רב לאחר גזר הדין שב ואחז בהגה. אין מדובר בפעולה שנעשתה בהיסח הדעת, מתוך טעות או רשלנות. הנאשם היה מודע היטב לעובדה שאינו מחזיק ברשיון נהיגה וכי הנגיה אסורה עליו. הנאשם היה מודע לעונש המותנה המרחף מעל לראשו, החליט לפעול כפי שפעל, ואין לו להלין אלא על עצמו.

בנסיבות אלה, אינני מקבל את המלצת שירות המבחן להאריך את המאסר המותנה. הנאשם אכן אובחן כסובל ממחלה קשה, אולם מעבר לאזכור בתסקיר המבחן בדבר הניתוח שעבר לפני כשנתיים אין ראיה כי מצבו הרפואי אינו תקין כיום, ולא הוגש כל מסמך רפואי בהקשר זה. הנאשם נבדק בידי הממונה על עבודות השירות ונמצא כשיר לביצוע עונש מסוג זה, מה גם שכבר פסק בית המשפט העליון כי גם מי שמצבו הרפואי לא תקין יכול לרצות עונש מאסר, בתנאים הולמים וראו לדוגמה ע"פ 6395/12 **עודד עזריאל נ' מדינת ישראל**.

בנסיבות אלה, לא מצאתי בתסקיר המבחן או בטיעוני הסנגור, נימוק של ממש מדוע לא יופעל עונש המאסר המותנה והנאשם יוכל לרצות עונשו בעבודות שירות. שירות המבחן לא בא בעניינו של הנאשם בהמלצה טיפולית ולא מצא צורך

בכך. הנימוק היחידי שעולה מתסקיר המבחן הוא סיכוי נמוך לחזרה על העבירה. גם אם אקבל הערכה זו, אינני סבור שיש בכך כדי להצדיק חריגה ממתחם הענישה או מהכלל בדבר הפעלת עונש מותנה. העונש הינו בגין עבירות קודמות, ויש לקוות כי אכן לא יחזור הנאשם על עבירות אלה, אולם לא מצאתי בכך נימוק שלא להעניש אותו על העבירות שביצע.

ככל שקיים עונש מאסר מותנה בר הפעלה, מובן כי מתחם הענישה הרלוונטי לתיק הספציפי יתחיל מעונש זה, ועשוי להגיע לעונש כבד בהרבה בתלות בנסיבות. כאשר מדובר בעבירה חוזרת של נהיגה בלא רשיון תקף סבורני כי מתחם הענישה הינו בין מאסר מותנה למאסר קצר בעבודות שירות והכל לצד פסילה משמעותית של רשיון הנהיגה.

בהתחשב בכל האמור לעיל, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונש בצד הנמוך של המתחם, מתוך תקווה ואמונה כי אכן די יהיה בכך כדי להבטיח שלא יחזור על מעשיו. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

אני דן את הנאשם לחודש ימים מאסר בפועל.

אני מורה על הפעלת המאסר המותנה לתקופה של שלושה חודשים, שנגזר על הנאשם בידי בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה, בתיק 10083-10-10 ביום 13.1.11 לריצוי באופן מצטבר.

סך הכל, ארבעה חודשי מאסר בפועל.

עונש מאסר זה ירוצה בעבודות שירות, ב"המשקם בע"מ" בנצרת עלית, כמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 17.9.14.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 28.10.14 בשעה 8:00 ביחידת עבודות השירות במתחם תחנת משטרת טבריה.

הנאשם מוזהר כי הפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתן באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

אני דן את הנאשם לארבעה חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים, לבל יעבור בתקופה הנ"ל עבירה של נהיגה בלא רשיון תקף, שאינה מסוג ברירת משפט, או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 7 חודשים.

אני מורה על הפעלת עונש של פסילת רשיון הנהיגה למשך 3 חודשים כפי שנפסק על תנאי בבית משפט לתעבורה בפתח תקווה בתיק 10083-10-10 לריצוי באופן מצטבר.

סך הכל עשרה חודשי פסילה בפועל.

לפי הצהרתו אין לנאשם רשיון תקף להפקדה, לפיכך עליו להמציא אישור ממשרד הרישוי על העדר רשיון נהיגה, וזאת בתוך 30 מהיום ובמקרה כזה, תחושב הפסילה מהיום בכפוף לסיום כל פסילה תקפה אחרת. למען הסר ספק, **מובהר לנאשם כי הפסילה בתוקף מהיום, הנהיגה אסורה עליו, וכל עוד לא תינתן החלטה בדבר חישוב הפסילה, היא לא תסתיים.**

אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה בה הורשע בתיק זה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה.

בנסיבות, אינני גוזר על הנאשם קנס, ואני מורה לו לחתום על התחייבות כספית על סך 2,500 ₪ להמנע מלבצע עבירות בהן הורשע בתיק זה שנתיים מהיום. הנאשם יחתום על ההתחייבות בתוך עשרה ימים, ואם לא יעשה כן ייאסר למשך שבעה ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 1.10.14, במעמד הנאשם, סנגורו עו"ד שיבלי וב"כ המאשימה עו"ד סעד.